

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobce: **I.P.**, státní příslušník Ukrajiny, bytem U Š. K., zastoupen JUDr. Vlastimilem Voleským, advokátem se sídlem Viktora Huga 359/6, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016, č. j. MV-118354-2/OAM-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Vlastimilu Voleskému, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016, č. j. MV-118354-2/OAM-2016, jímž bylo správní řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno.

Žalobce namítá porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť správní orgán nedbal toho, aby přijaté řešení bylo souladu s veřejným zájmem, odpovídalo okolnostem daného případu a aby při rozhodování skutkové shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly. Dále žalobce namítá porušení § 3 správního řádu, protože správní orgán nepostupoval tak, aby zjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Žalobce se s ohledem na uvedené domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

V následném doplnění žaloby zástupce žalobce uvedl, že žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil nezákonně. Přestože šlo ze strany žalobce o opakovanou žádost, došlo od podání předcházejících žádostí z let 2000, 2010 a 2014 k podstatné změně okolností, na základě nichž žalobci hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V březnu 2014 byla část Ukrajiny anektována Ruskem a od té doby probíhá na východě země ozbrojený konflikt, jehož důsledkem je zhoršená bezpečnostní situace. Žalobce se obává rozšíření konfliktu do dalších částí Ukrajiny a ohrožení svého života a zdraví, protože ukrajinská výkonná moc není schopna zajistit bezpečnost civilního obyvatelstva. S ohledem na výše uvedené tedy žalobce tvrdí, že zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany je v rozporu s § 11 a odst. 3 zákona o azylu, protože mu hrozí vážná újma.

Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové skutečnosti ani nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností. Situace na Ukrajině je totiž podle názoru žalobce obecně známou skutečností, již není třeba tvrdit ani dokazovat. Žalobce se naopak domnívá, že tím, že se žalovaný s touto obecně známou skutečností ve svém rozhodnutí nevypořádal, nesplnil povinnosti stanovené v § 50 odst. 1, § 68 a § 3 správního řádu, a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a zjevně překročil meze správního uvážení.

Žalobce dále namítá porušení § 2 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nešetřil oprávněné zájmy žalovaného, neboť vydal rozhodnutí, na základě něhož může nepřímým dojít k mučení žalobce, k nelidskému a ponižujícímu zacházení s ním, k ohrožení jeho života a lidské důstojnosti v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Tím žalobce porušil rovněž § 2 odst. 4 správního řádu, neboť výše popsany nepřímý důsledek napadeného rozhodnutí není ve veřejném zájmu.

Žalovaný oprávněnost podané žaloby odmítá. Tvrdí, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nijak nedoložil, že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu jako celku, tak ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Námitky žalobce považuje žalovaný za nepodložené a nekonkrétní. Z úřední činnosti žalovaného nadto nevyplývá takové aktuální a radikální zhoršení situace na Ukrajině, jaké tvrdí žalobce, a to zejména ne v Zakarpatské oblasti, kde žalobce před svým odjezdem do České republiky pobýval a kde stále žije jeho širší rodina. Tuto argumentaci navíc žalobce uplatňuje až v žalobě, aniž by se objevila ve výčtu důvodů prezentovaných žalobcem v žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný trvá na tom, že v případě žalobce nebyly shledány nové skutečnosti, jež by nasvědčovaly důvodným obavám žalobce z pronásledování či vážné újmy; rovněž nedošlo k podstatné změně okolností ve vztahu k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Zastavení řízení považuje žalovaný za zcela souladné s § 11a odst. 3 zákona o azylu a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti: žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 8. 2016. Jako důvod žádosti uvedl, že má v České republice práci a přeje si zde zůstat, protože na Ukrajině již nemá rodiče. Dále bylo

z předávacího protokolu cizince, který požádal o mezinárodní ochranu, zjištěno, že o udělení mezinárodní ochrany žalobce neúspěšně žádal již třikrát.

Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, platí: „*podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.*“

Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí „*další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a všechny žádosti následující po ní.*“

Důvody, které žalobce uvedl ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany (tedy zaměstnání v České republice a skutečnost, že ve své vlasti už nemá rodiče), nejsou azylově relevantními důvody podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, ani nevypovídají nic o tom, že by u žalobce od podání předchozích žádostí nastala podstatná změna okolností ve vztahu k hrozbě vážné újmy.

Pokud jde o otázku uplatnění azylových důvodů, poukazuje soud na závěry, plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41. Z tohoto rozsudku jasně vyplývá, že „*povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu [...] jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci [...] má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.*“ Tato judikatura se nicméně výslovně vztahuje pouze k institutu azylu a nelze ji bez dalšího aplikovat na důvody doplňkové ochrany. Ohledně důvodů doplňkové ochrany je proto třeba ještě odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, ve kterém se rozšířený senát na pozadí právní úpravy účinné před 18. 12. 2015 (tj. před účinností zákona č. 314/2015 Sb.) zabýval otázkou opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany, konstatoval, že „*i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

Tímto směrem se přitom nese i nová zákonná úprava účinná od 18. 12. 2015, z níž plyne, že ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily (pozn: zdůrazněno soudem) nové skutečnosti nebo zjištění (srov. § 11a odst. 1 zákona o azylu). Skrze tuto konstrukci je přitom třeba nahlížet také na ve věci aplikovaný § 11a odst. 3 zákona o azylu, který stanoví podmínky, za kterých bude věcně projednána tzv. další opakovaná žádost [§ 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu]. Ve vztahu k situaci v zemi původu je tedy na žalovaném, aby i on sám do svého rozhodování promítl skutečnosti, s nimiž přichází do styku při své úřední činnosti a zvážil, zda se tato situace nezměnila tak zásadním způsobem, že již odůvodňuje věcné projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jestliže je ale v tomto směru žadatel zcela pasivní, musí také

počítat s obecnějším přístupem správního orgánu. Proto pokud žalovaný v dané věci uvedl, že žalobce nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, nelze než uzavřít, že žalovaný se v obecnosti situací na Ukrajině zabýval (byť stručně), a tedy jeho rozhodnutí není v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud tedy považuje námitku žalobce, že byly porušeny § 3, § 50 a § 68 odst. 4 správního řádu, za nedůvodnou. Stejně tak žalobce netvrdil v řízení o udělení mezinárodní ochrany nic, co by nasvědčovalo porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Soud shrnuje, že § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž se posuzuje pouze to, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, která by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jestliže nyní žalobce namítá, že žalovaný měl podrobně posoudit, zda v dané věci nedošlo k nějakému vývoji ve vztahu k § 12 či § 14a zákona o azylu, není jeho námitka důvodná, neboť bylo odpovědností žalobce, aby se žalovaný konkrétní informace o změnách skutečnostech dozvěděl. V situaci, kdy zůstal žalobce ke své škodě pasivním a netvrdil nic, z čeho by žalovaný mohl dovodit, že došlo k podstatné změně skutečností, nelze žalovanému vytýkat, že otázkou změnách okolností při svém rozhodování zabýval pouze obecně.

Soudu (stejně jako žalovanému) je přitom z úřední činnosti známo, že konflikt probíhající na Ukrajině nenaplnuje definici mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Je totiž třeba rozlišovat vnitřní ozbrojený konflikt a ozbrojené střety ukrajinských bezpečnostních složek a proruských separatistů, které probíhají ve dvou z 24 administrativních oblastí Ukrajiny. K témuž závěru ostatně dospěl také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-2, který dodal, že pokud konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace mající za následek nutnost učinit závět, že to bude on, kdo bude terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí. To však žalobce v dané věci neprokázal.

Soud uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl usnesením ze dne 4. 10. 2016, č. j. 45 Az 13/2016 - 15, ustanoven zástupcem JUDr. Vlastimil Voleský, advokát se sídlem Viktora Huga 359/6, 150 00 Praha 5. Odměna ustanoveného zástupce byla stanovena ve výši na 8.228,- Kč. Tato částka je odměnou za dva úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu (doplnění žaloby) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrad odvést, tj. o částku 1.428 Kč (21 % z 6.800 Kč). Za samostatný úkon soud nepovažoval nahlížení do spisu. Tento úkon totiž soud při nedoložení uskutečnění první porady s klientem považuje za úkon první porady s klientem nahrazující, a tedy za součást převzetí a přípravy zastoupení. Uvedená částka bude zástupci

žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. března 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová